

γονίου διὰ τῆς ἐκτυλισσομένης πεδιάδος, ὁ καθαρὸς ἀπὸ ὑγρῶς ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ Σηκουάνκ, ζωογονούμενος ἐκ τῆς γειτνιασείας μιᾶς ἐστατίας τοῦ δάσους, ἀρωματίζομενος ὑπὸ τῶν ἀνθούτων λειμώνων καὶ τῶν σταχυοφόρων ἀγρῶν, ἐβέλγει αὐτὴν πρὸς στιγμὴν. Πλὴν ἡ ἀνία ἐπήρατο ταχέως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἑνεκα τοῦ τετριμμένου τῆς διασκεδάσεως...

Τὸ πρόγραμμα ἦτο ἀναλλοίωτον.

Ἐσταμάτων εἰς καπηλεῖον τι κείμενον πλησίον τοῦ μέρους πανηγύρεως ἐξοχικῆς λίαν θορυβώδους, διότι πάντοτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἑνὸς δημοσίου ὁ Δελομπέλ, ὅστις ἐβάδιζε φέρων φαιὰν ἐνδυμασίαν καὶ φαιὰ περισφύρικα, μικρὸν πῖλον ἐπικλινῆ ὀπωσοῦν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ὠτίων, ἐπανωφόριον ἀνοικτοῦ χρώματος κοσμημένον ἀπὸ τοῦ βραχίονός του, βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ὄνειρου του καὶ νομίζων ὅτι ἡ σκηνὴ παρίστα ἐξοχικόν τι μέρος εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, αὐτὸς δὲ ὅτι ὑπεκρίνετο τὸν Παρισινὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ὁ κ. Σέβης, ὅστις ἐκαυχάτο ὅτι ἠγάπα τὴν ἐξοχὴν ὅσον καὶ ὁ Ρουσσώ δὲν ἐνόει τὴν ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν ἀνευ παιγνίων, ἀνευ ἐπὶ σκοπὸν βολῆς, ἱππεύσεως ἐπὶ ξυλίων ἵππων, δρόμου ἐντὸς σάκκων, κόνεως πολλῆς καὶ αὐλῶν καὶ ἄσμάτων, τοῦθ' ὅπερ ἦτο καὶ διὰ τὴν κυρίαν Σέβη τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

Ἄλλα ὅμως ἰδεῶδη εἶχεν ἡ Σιδωνία, αἱ δὲ Κυριακαὶ ἐκεῖναι αἱ πρερχόμεναι ἐν θορυβῶδει περιδείξαι εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν χωρίων προὔξενον αὐτῇ ἄμετρον μελαγχολίαν. Ἡ μόνη αὐτῆς τέρψις ἐν τῷ κυκεῶνι ἐκείνῳ ἦτο τὸ νὰ τὴν βλέπωσιν. Οἰαδῆποτε χυδαία ἐκφρασις θαυμασμοῦ ἐκφερομένη μεγαλοφώνως καὶ ἐν ἀφελείᾳ πλησίον τῆς καθίστα αὐτὴν εὐχαριν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, διότι ἦτο ἐξ ἐκείνων αἰτινες οὐδὲν φιλοφρόνημα περιφρονοῦσιν.

Ἐνίστε ἀφίων τούς συζύγους Σέβη καὶ τὸν Δελομπέλ εἰς τὴν πανηγυριν ὁ Ρίσελες ἐπορεύετο διὰ τῶν ἀγρῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς «μικρᾶς» πρὸς ἀναζήτησιν ἀνθέων, δι' ὑποδείγματα τῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου ζωγραφημάτων του. Ὁ Φράντς ἀνυψῶν τούς μεγάλους του βραχίονας κατεβίβαζε τούς ὑψηλοὺς κλάδους τῶν λευκανθῶν ἢ ἀνεριμάτο εἰς τούς τοίχους τῶν παραδείσων διὰ νὰ δρέψῃ κλωνίον τι ἐξωθεν διαφαινόμενον. Ἄλλ' ἡ πλουσιωτέρα τῶν ἀνθολογία ἐγένετο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

(Ἐπεταί συνέχεια).

~~~~~*~~~~~

Ἄλλὰ ποῦ κρύπτεται λοιπὸν διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὅλοι οἱ δυστυχεῖς οὗς συντρίβει καὶ τὴν πνίξωμεν ἢ σκληρὰ μοῖρα ἣτις ἐμποδίζει τὴν Δρᾶσιν νὰ γίνηται ἡ Ἀντιγόνη αὐτῆς τῆς τυφλῆς ὄνειροπόλου ἣτις καλεῖται: Θεωρία ;..

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΛΟΥΤΡΩΝ

~~~~~*~~~~~

Ἄνυπολόγιστος εἶνε ἡ βλάβη, τὴν ὁποίαν πάσχει ἡ υἰεία μας ἐὰν ταραχθῇ ἡ ὀμαλὴ καὶ κανονικὴ λειτουργία τοῦ δέρματος ἡμῶν. Ὅποσιν δὲ σημασίαν ἔχει τὸ δέγμα μας ὄχι μόνον διὰ τὴν υἰεῖαν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, δεικνύει τὸ φαινόμενον, ὅτι πᾶν ζῶον, τοῦ ὁποίου ἐπεχρίσθη διὰ βερνικίου τὸ σῶμα, ἀποθνήσκει ἀφευκτως καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἀποθνήσκει καὶ αὐτὸς ἀφευκτως, ἐὰν κατ' ἔστω καὶ τὸ ἐν τρίτον μόνον μέρος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός του.

Τὴν ὀμαλὴν τοῦ δέρματος ἐργασίαν ταράττει πρῶτον ἡ βρώμα· οἱ πόροι τοῦ ἀποφράττονται ὑπὸ τῆς ἀκαθαρσίας καὶ δὲν χύνονται ἔξω αὐτῶν τὰ προϊόντα τῶν ἰδρωτοποιῶν καὶ τῶν στεατογόνων ἀδένων, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τούτου πολλακίς φλογίζονται.

Πρὸς τούτοις ἡ ἀκαθαρσία ἐλαττώνει καὶ τὴν εὐαισθησίαν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν κάμνει ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον ταχέως καὶ ἀσφαλῶς νὰ συμμορφώνηται πρὸς τὰς παραλλαγὰς τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τέλος ἡ ἀκαθαρσία παράγει καὶ ἄλλα διάφορα δερματικὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζουν τοὺς ἀκαθάρτους νὰ προστρέχουν εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ νὰ ζητοῦν παρ' αὐτοῦ θεραπείαν.

Ἦρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶμεν νὰ διατηρῶμεν τὸ δέγμα μας υἰγιές καὶ καθαρὸν. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἀρκοῦν μόνον αἱ καθημεριναὶ πλύσεις τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου, οὐδ' ἡ ἀπλῆ μόνον, ἔστω καὶ συχνῇ, ἀλλαγὴ τῶν ἀσπρορροῦχων μας καὶ τῶν κλινιστρωμῶν, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται καὶ συχνὰ λουτρά ὀλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ περὶ τούτων θὰ ἐμιλήσωμεν σήμερον πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας.

Τὸ θέρος ὁ ἄνθρωπος προτιμᾷ τὰς ψυχρολουσίας ἐν τῷ ποταμῷ ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ. Τὰ λουτρά ταῦτα δύνανται νὰ θεωρηθῶν καὶ ὡς ἀρχέγονα λουτρά, διότι εἰς ταῦτα βεβαίως πρῶτον κατέφυγεν ὁ ἄνθρωπος, πρὶν ἢ μαθεῖ τὴν ἐκ τῶν θερμῶν λουτρῶν ὠφέλειαν. Καὶ εἶνε μὲν τὰ ψυχρὰ λουτρά ὠφελιμώτατα, ἀλλὰ χρησιμεύουν μᾶλλον εἰς τὸ νὰ σκληραγωγῆσουν τὸ σῶμα καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὴν θερμοκρασίαν του, παρὰ εἰς τὸ νὰ τὸ καθαρίσουν.

Ὅταν τὸ πρῶτ' ἐγειρώμεθα τῆς κλίνης, τὸ δέγμα ἡμῶν εἶνε ὑγρὸν, κοκκινωπὸν, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖά του εἶνε εὐρύτερα καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μᾶλλον εὐαίσθητοι ἀπέναντι τῶν προσβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας· μία ψυχρολουσία ταχέως ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν περισσεύουσαν θερμότητα, ἢ

ὅποια συνηθοίσα καθ' ἓν κειρὸν ἤμεθα θερμῶς ἐν τῇ κλίνῃ μας περιτετυλιγμένοι, καὶ τὸ καθιστὰ ἀλκιμώτερον κατὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας.

Ἐκτὸς τούτου τὸ ψυχρὸν ὕδωρ παροξύνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὸ λουτρὸν αἰσθανόμεθα ἐκυτούς δυνατούς τερούς καὶ δροσερωτέρους.

Τοιαύτην ἐνέργειαν ἔχουν τὰ ψυχρὰ καὶ τὰ θαλασσια λουτρά διαρκούντος τοῦ θέρους· αὐτὰ καταθιβάξουν τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος, διότι ἐν μὲν τῇ μασχάλῃ εὐρίσκωμεν μετὰ ψυχρὸν λουτρὸν ἀντὶ 37—38°, μόνον 35° ἢ καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη, ἐν ᾧ συγχρόνως ὀλιγοστεύει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνεπνοῶν καὶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας.

Τὸ ψυχρὸν λουτρὸν δὲν πρέπει νὰ διαρκῆ πλέον τῶν 5—10 λεπτῶν τῆς ὥρας, διότι ἀργότερον τὸ βίγος θὰ σ' ἐνθυμίση ὅτι παρα πολὺ ἐξετέθης καὶ ὅτι ἀφρόνως ἐξέθηκας εἰς κίνδυνον καὶ τὴν ὑγείαν σου. Ἡ μέση θερμοκρασία τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν ὁποίαν παρ' ὑγιᾶς ἄνθρωπος δύναται ἀνευδοιάστως νὰ ἐκτεθῆ, πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξύ 18—20° Κελσίου.

Οἱ φιλοσθενοὶ οἱ ὑποκείμενοι εἰς παθήσεις τῆς καρδίας καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, χρεωστοῦν μὲ πολλὴν προσοχὴν νὰ κἀνουν χρῆσιν ψυχρῶν λουτρῶν· αὐτοὶ ὀφείλουσιν οὔτε εἰς λίαν ψυχρὸν ὕδωρ νὰ ἐμβαίνουν, οὔτε νὰ μένουσιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, πάντοτε ὅμως χαρὶν τῆς ὑγείας των, πρέπει νὰ συμβουλευόμενοι προηγουμένως τὸν ἰατρὸν καὶ ν' ἀκολουθοῦν πιστῶς τὰς συμβουλὰς του.

Ἄλλ' ἡ ὀφέλιμα ἢ ὅποια προκύπτει διὰ τὴν ὑγείαν μας ἐκ τῶν χλιαρῶν λουτρῶν, εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλειότερα τῆς ἐκ τῶν ψυχρολουσιῶν καὶ τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης.

Αὐτὰ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς τὸ μόνον θετικὸν μέσον τὸ ὁποῖον ἔχομεν εἰς διατήρησιν τῆς ὑγείας μας, καὶ ἐπομένως εἰς παράτασιν τῆς βραχείας ἡμῶν ζωῆς.

Πολλοὶ ἰατροὶ παρετήρησαν, ὅτι ἄνθρωποι ἀρχισκόντες ἤδη νὰ γηράσκωσι, διὰ τῆς τακτικῆς χρήσεως τῶν χλιαρῶν λουτρῶν ἀνεζωογονήθησαν, ἀνεδυναμώθησαν καὶ ἐπανεκτίστησαν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν θλακρότητα τῆς ἀκαμίας των ἡλικίας. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιεὶς τῆς Ῥώμης ἰατρός Κέλσος συνεβούλευε τοὺς γέροντας νὰ ἐμβαίνουν εἰς θερμὰ λουτρά.

Ἄλλὰ τότε δὲν ἤξευρον ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρά ὀφελούσιν τόσον τοὺς γηράσκοντας. Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος γαλλὸς τις ἰατρός, ὀνόματι Πώμ, ἐξήγησεν ἐπιτυχῶς τὸ φαινόμενον, διότι λέγει: «τὴν γερωντικὴν ἡλικίαν χαρακτηρίζει ὑπερβολικὴ ξηρασία, τραχύτης καὶ ἀποσκλήρυνσις τῶν ἰσθῶν

(ὁ Πώμ ὀνομάζει τοῦτο racornissement), τὰ χλιαρὰ ὅμως λουτρά εἶνε τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ ἀμέσως ἐμποδίζεται καὶ καταπολεμεῖται ἡ ἀποξήρανσις τῶν ἰσθῶν. Ἐπομένως τὰ λουτρά ταῦτα συντελοῦν εἰς παράτασιν τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὀφέλιμα, ἣν ἐξ αὐτῶν ἀρῶνται οἱ γέροντες, εἶνε εὐνόητος».

Ἐν τῷ θερμῷ λουτρῷ τὸ σῶμα μας ἀπορροφᾷ σημαντικὴν ποσότητα ὕδατος. Τοῦτο ἀπεδείχθη πλέον διὰ πειραμάτων, ἐπειδὴ εὐρέθησαν ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ἐξύγισαν τοὺς ἀνθρώπους πρὸ τοῦ λουτροῦ καὶ κατόπιν, ἀφ' οὗ ἔμειναν ἐπὶ μίαν ὥραν ἐντὸς τοῦ θερμοῦ ὕδατος, εὗρον δὲ ὅτι ἦσαν τρεῖς λίτρας βεβύητοι, ὅπερ δηλοῖ ὅτι διὰ τοῦ δέματος ἀπερροφήθησαν τρεῖς ὀλόκληροι λίτραί ὕδατος.

Τὰ χλιαρὰ λουτρά ἔχουν πρὸς τοῦτοις τὴν ιδιότητα νὰ ἐλαττώνουσι τὸν σφυγμὸν καὶ τὴν ἀναπνοήν, ὅθεν πηγάζει μεγάλη ὀφέλιμα πρὸ πνευτῶν διὰ τοὺς ἔροντας εὐαίσθητα αἰμοφόρα ἄγγεα, ταχύν σφυγμὸν καὶ συμφορήσεις κατὰ τὴν κεφαλὴν.

Ταῦτα πάντα παρώτρυναν τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των εἰς τὰ θερμὰ λουτρά, ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ διασημὸς Οὐφελανδὸς ἐν τῇ «Μικροβιολογικῇ» του ἔγραφε: «τὰ χλιαρὰ λουτρά εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον δι' οὗ δύναται ν' αὐξήθῃ ἡ φυσικὴ θερμότης, νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἔκκρισις τοῦ δέματος καὶ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ τραχύτης τοῦ σώματος. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ δὲ περὶ «καθαριότητος καὶ ἐπιμελείας τοῦ δέματος», λέγει «ἀμφοτέρα θεωρῶ ὡς τὰ κυριώτερα μέσα πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς», συμβουλεύει δὲ τοὺς ἀνεγνώστας του νὰ λούωνται ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδας εἰς χλιαρὸν ὕδωρ.

Ἐκτὸς τοῦ Οὐφελανδοῦ καὶ πλείστοι ἄλλοι ἰατροὶ εἰς τ' αὐτὰ κατέληξαν συμπεράσματα, ἐξ αὐτῶν δὲ ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν Bouchardat, καθηγητὴς τῆς ὑγιεινῆς ἐν Παρισίοις ἐν τῷ περὶ «Ἑυγιεινῆς» βιβλίῳ του λέγει: «Τὰ χλιαρὰ λουτρά εἶνε διὰ τοὺς γέροντας τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν ὀργάνων καὶ τῶν λειτουργιῶν των. Ἡ ξηρασία καὶ ἡ τραχύτης τοῦ δέματος των, ἡ κερκτοειδὴς αὐτοῦ ὕψη, ἡ ὅποια ἀναφαίνεται εἰς διαφορὰ τοῦ σώματος των μέρη, ἡ δυσκαμψία τῶν ἀρτηρῶν, ἡ ἀνώμαλος κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἰς τὰ τραχειοειδῆ ἄγγεα, ἡ ἐλλιπὴς θερμότης, ἡ ἀδυναμία τῶν βρόγχων, ὁ διαρκὴς αὐτῶν καταρροὺς ἐνεκ τῆς ἐλαττωθείσης ἀδήλου διαστοῆς κτλ. ὅλα ταῦτα προτρέπουσι τοὺς γηράσκοντας συχνὰ νὰ ζητοῦν τὴν ζωογόνον καὶ γλυκεῖαν ἐπίδρασιν τῶν χλιαρῶν λουτρῶν, κατόπιν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ γίνωνται διαρκεῖς ἐπιτρέψεις».

Διὰ τὰς κυρίας τὰ λουτρά ταῦτα ἔχουν καὶ

τὴν πρόσθετον ἀρετὴν, ὅτι διατηροῦν τὴν ὠριότητα καὶ τὴν χάριν τοῦ σώματος. Τὸ δέρμα γίνεται ἐλαστικώτερον καὶ ἀθρότερον, τὰ δὲ μέλη ἐπανακτῶσι τὴν προτέραν αὐτῶν ἀθρότητα καὶ στρογγυλότητα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων σαφῶς καταδεικνύεται, ὅτι τὰ χλιαρὰ λουτρά εἰς πᾶσαν μὲν ἡλικίαν ὠφελοῦν, ἰδίᾳ δὲ εἶνε ἀπόχρημα εὐεργετικὰ κατὰ τὴν προβεβηκυῖαν. Ἄμα τις ὑπερβῆ τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας του πρέπει δις ἕως τετρακτίς τῆς ἐβδομάδος νὰ κάμνῃ αὐτῶν χρῆσιν. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ 25 ἕως 28° Ῥεωμόρου. Τὸ λουτρόν πρέπει νὰ διαρκῇ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀργότερον δὲ δύναται νὰ παραταθῆ καὶ ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν. Χλιαρὰ λουτρά, μὴ διαρκοῦντα ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὥραν, δὲν ἔχουν ἄλλην ὠφέλειαν, παρὰ μόνον τὴν ἐκ τῆς καθριότητος.

Ἡ καταλληλοτέρα ὥρα τοῦ λουτροῦ εἶνε ἀπὸ τῆς 9—11 π. μ., δύο ὥρας τοῦλάχιστον μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἡ 6 μετὰ μεσημβρίαν, ἤτοι τέσσαρας ὥρας μετὰ τὸ γεῦμα.

Μὲ στόμαχον πλήρη οὐδέποτε πρέπει νὰ λουώμεθα.

Τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ γίνεται τὸ λουτρόν, πρέπει νὰ εἶνε διὰθερμον· ἄμα δ' ἐξέλθης τοῦ λουτροῦ ἀμέσως νὰ τρίβῃσαι μὲ χονδρὰ ὑφάσματα, ν' ἀποξηραίνῃς δὲ πρῶτον τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἔπειτα τὴν ῥάχιν καὶ τὸ στῆθος καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὸ λουτρόν εἰς περίπατος ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἶνε λίαν ἀξιοσύστατος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤμεθα καλῶς ἐνδεδυμένοι.

Ὅλην ἡμῶν τὴν προσοχὴν πρέπει νὰ ἐπισησῶμεν εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος. Τὰ πολὺ ψυχρὰ καὶ τὰ πολὺ θερμὰ λουτρά βλάπτουν τοὺς γέροντας. Τὰ θερμὰ εἶνε ἐπικίνδυνα, ἐπειδὴ προξενοῦν συμφορῆσεις κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στῆθος καὶ δύνανται νὰ ἐπιφέρουν ἀποπληξίας κεραυνοβόλους. Ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα εἶνε καὶ τὰ ψυχρὰ, ἐπειδὴ εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς περιφερείας ῥεῖ ἀθρόον πρὸς τὸ κέντρον καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐκόλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἀκαριαῶς θάνατος διὰ τῆς διαρρηξέως καρδιακοῦ τινος ἀνευρύσματος.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Θ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ πρόβλημα ὅπερ ἔλυον ὁ πνευματικὸς βίος — ὁ μόνος εὐδαίμων βίος — εἶνε ὅτι τὴν ἀπόλαυσιν ἀντικατέστησεν διὰ τῆς βεμβώδους ἐπισκοπήσεως.

*

Μὴ οἰκτιρετε τοὺς βεμβωτικούς γέροντας, ἀλλὰ τοὺς πεπειραμένους νεανίας.

*

Ἡ σοβαρότης εἶνε μυστικὸν τοῦ σώματος ὅπερ κλύπτει πολλάκις τὴν ἑλλειψιν πνεύματος.

ΥΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ἀιγήγημα

~~~~~*~~~~~

Ὁ ἀββᾶς Μαρινιᾶν ἐδικαιολόγει πληρέστατα τὸ πολεμικὸν ὄνομα ὅπερ ἔφερεν. Ἦτο ἱερεὺς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, φανατικός, ἐξημμένος πάντοτε ἀλλὰ καὶ λίαν εὐθύς τὸν χαρὰκτῆρα. Ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων εἶχε πεποιθήσεις σταθεράς, μὴ ὑποκειμένας εἰς κραδασμούς, ἐφαντάζετο δὲ σπουδαίως ὅτι ἐγνώριζε καθολικηρίαν τὸν Θεόν, οὐτινος λειτουργὸς ἦν, καὶ ὅτι ἐνεβασθῆνεν εἰς τε τὰ σχέδια αὐτοῦ καὶ τὰς θελήσεις καὶ τοὺς σκοποὺς.

Συχνάκις, ἐνῶ περιεπάτει κατὰ μεγάλα βήματα ὑπὸ τὴν δεινροστοιχίαν τοῦ μικροῦ του ἀγροτικοῦ πρεσβυτερίου, ποικίλαι ἐρωτήσεις συνέβαινε νὰ διεγείρωνται εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ ἔλεγεν αἴφνης πρὸς ἑαυτόν: «Διατί τάχα ὁ Θεὸς νὰ ἔκαμε τοῦτο;...» Ἐλάμβανε δὲ ἀμέσως κατὰ διάνοιαν ὁ ἴδιος τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεζήτηε μετ' ἐπιμονῆς τὴν ἀπάντησιν καὶ εὕρισκεν αὐτὴν σχεδὸν πάντοτε. Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἠσθάνετο ποτε τὴν ἀνάγκην νὰ ψιθυρίσῃ ἐν προσευχῇ ταπεινῆς εὐλαθείας πρὸς τὸν Παντοδύναμον: «Ὡς ἀνεξερῆνται αἱ βουλαὶ σου, Κύριε!» Ἀπεναντίας, ὁ ἀββᾶς Μαρινιᾶν ἐλογικεύετο οὕτως: «Εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Κυρίου, ὀφείλω ἐπομένως νὰ γνωρίζω τὸ νόημα καὶ τὸν σκοπὸν τῶν βουλῶν αὐτοῦ, καὶ, ἀνδὲν τὰ γνωρίζω, νὰ τὰ μαντεύω».

Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἐφαίνοντο αὐτῷ δημιουργηθέντα ἐν σοφίᾳ ἀπολύτῃ καὶ θαυμαστῇ. Τὸ διατί καὶ τὸ διότι ἰσοζύγουν πάντοτε εἰς τὰς σκέψεις του. Τὴν ἡῶ εἶχεν ὀρίση ὁ Κύριος διὰ τὴν καταστάσῃ εὐχάριστον τὴν ἐξέγερον εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἡμέραν διὰ τὴν ὀρίμανσιν τῶν καρπῶν, τὴν βροχὴν πρὸς πότισμα αὐτῶν. Ἡ ἐσπέρα εἶχε γείνη διὰ νὰ προδιαθέτῃ εἰς τὸν ὕπνον. Καὶ ἡ μακρὴ νύξ διὰ νὰ κοιμῶνται καὶ ἀναπαύωνται οἱ ἄνθρωποι. Αἱ τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους ἀνταπεκρίνοντο καθ' ὅλα εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς γεωργίας. Καὶ οὕτω καθέξῃς. Οὐδέποτε δὲ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἱερέως ἡ ὑπόνοια ὅτι οὔτε ἡ φύσις οὔτε τὰ φαινόμενα αὐτῆς ἔχουν κανένα ἰδιαίτερον ὀρισμένον σκοπὸν, πᾶν δὲ τὸ ὑπάρχον ὑπόκειται ἀπλῶς, τυφλῶς καὶ ἀνεξηγητῶς, εἰς τὰς τραχέεις συνθήκας τῶν ἐποχῶν, τῶν κλιμάτων καὶ τῆς ὕλης.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, ὁ ἡμέτερος ἀββᾶς ἐμίσει τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ συζητῇ περὶ τούτου πρὸς ἑαυτόν καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ διατί ὑπάρχει, τὴν ἐμίσει ἀσυνειδήτως καὶ τὴν περιεφρόνει ἐξ ἐνστικτοῦ. Συχνάκις ἀνεμιμνήσκετο κ' ἐπανελάμ-